

stálilo se znenáhla všeobecné přesvědčení, — hlavně též vlivem vychování bývalého státu rakouského úředními přídělky namnoze kvantitou a kvalitou nedostatečnými a přes to často úředně nezachovávanými — že občanům na zásobování úřední odkázaným bez porušování úředních nařízení není možno život, zdraví a existenci svou i svých rodin uhlájit.

Neplnění zákonů a nařízení a nemožnost praktického vynucení jich zachování подрývá však úctu i váhu zákonů a opatření státní moci vůbec — a tím i základy spořádaného státu právního.

Na zhoubný vliv podobných zjevů pro právní pořádek v naší Republice Československé poukazuje právem Svaz československého soudcovstva povšechně s jinými motivy projevem v poslední době uveřejněným k české veřejnosti, i v tomto časopise — mnohé okolnosti však nasvědčují, že i tomu, že by se měl projev takový obracet i směrem jiným s nadpisem již častěji citovaným: Caveant consules!

Ceterum autem censeo: »Přemrštěná cena« § 20. cí.s. nař. budiž v každém případě odstraněna!

Psáno v prosinci 1919.

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Příspěvek k min. nař. z 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a nař. Místnost živnostenská nespadá pod § 1. tohoto nař. Nesejde na tom, jakým způsobem pronajaté místnosti skutečně jsou užívány po případě užívati by se daly, nýbrž pouze na tom, k jakému účelu byly pronajaty.

Vlastník domu dal výpověď z kovárny žalovanému pronajaté. O námitkách proti výpovědi podaných zavedl první soud řízení ve smyslu § 571 c. ř. s. a prohlásil v rozsudku výpověď za účinnou. — Následkem odvolání zrušil odvolací soud rozsudek

v odpor vzatý a řízení mu předcházející, poněvadž bylo zjištěno, že žalovaný, nemaje povolení politického úřadu, živnost kovářskou neprovozuje a užívá najatých místností pro sebe jako bytu, tudíž šetřeno býti mělo předpisu nař. min. sprav. a pro sociální péči ze dne 9. února 1919, č. 62 sb. z. a nař.

Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu zrušil a nařídil jemu, aby rozhodl o odvolání nehledě k uvedenému důvodu zmatečnosti. O d ů v o d n ě n í. Nař. ze dne 9. února 1919, č. 62 sb. z. a nař. bylo doplněno a změněno nař. ze dne 17. prosince 1918, č. 83 o ochraně nájemců. Z toho je patrné, že ustanovení prvního z těchto nařízení se vztahují jen k nájmu místností v § 1 posléze uvedeného nařízení dotčených, totiž k nájmu bytů a jednotlivých částí bytů i k nájmu místností obchodních. Nesejde pak na tom, jakým způsobem pronajaté místnosti skutečně jsou užívány, po případě užívati se daly, nýbrž pouze na tom, k jakému účelu byly pronajaty. V tom směru jest v přítomném případě podle důvodů rozsudku prvního soudu mezi stranami nesporno, že místnosti, o které jde, byly žalobcem pronajaty a žalovaným najaty k provozování kovářského řemesla, jež žalovaný, jak v námitkách uvedl, dále chce provozovati. Místnosti ž i v n o - s t e n s k é však nespádají pod § 1 nař. ze dne 17. prosince 1918, č. 83 sb. z. a nař., nejsouce ani místnosti obytné ani místnosti obchodní. Tím, že žalovaný do přistavěné světnice dal si kamna a nábytek a jako bytu jí užívá, čili, jak manželka jeho udala, v noci tam hlídá a spí, nepozbyly pronajaté místnosti povahy místností živnostenských a nestal se z nich byt. Proto se k nim nevztahují předpisy nař. ze dne 9. února 1919, č. 83 sb. z. a nař., a žalobce nemusil tedy k výpovědi z poměru nájemného vyžádati si napřed svolení okresního soudu. Z toho, že žalobce v odvolacím sdělení popírá, že k pronajatým místnostem vztahují se předpisy o ochraně nájemců, uvedl, že potřebuje jich pro svou čeládku, nelze dovoditi, že jde o pronajaté místnosti obytné. Jen kdyby šlo o byt neb částí bytu nebo místnosti obchodní, bylo by náleželo jednati a rozhodnouti o přípustnosti výpovědi v řízení nesporném. Když o takové místnosti neběží, nemělo ovšem místa předchozí řízení nesporné, výpověď žalobcova i námitky žalovaného byly právem přijaty k soudu a právem o nich zavedeno bylo řízení sporné dle §§ 571 c. ř. s. a násl.

Rozhodnutí ze dne 2. března 1920, č. j. Rv. I. 109/20-1.

Schin.